

REX STOUT PUNANE LAEGAS

INGLISE KEELEST TÖLKINUD LIINA TORDIK

Originaali tiitel:
Rex Stout
The Red Box
Bantam Books 1992

Korrektor Siiri Soidro
Kujundanud Villu Koskaru

Esmatrükk eesti keeles: Elmatar, 2002

Copyright © 1936, 1937 by Rex Stout
Tõlge eesti keelde © Liina Tordik-Karp ja Tänapäev, 2002, 2021

ISBN 978-9949-85-944-3
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Wolfe vaatas meie külalist pärani silmil – tema puhul oli see märgiks kas ükskõiksusest või siis ärritusest. Käesoleval juhul oli ta ilmselgelt ärritunud.

„Ma kordan, mr. Frost, see on mõttetu,” kuulutas ta. „Töösajus ei lahku ma kodunt iialgi. Mitte keegi ei suuda mind selleks veenda. Ma ütlesin teile seda juba viis päeva tagasi. Head päeva, *sir*.”

Llewellyn Frost pilgutas silmi, kuid ei teinud vähimatki katset minema hakata. Vastupidi, ta seadis end tugitoolis veel mõnusamalt sisse.

Ta noogutas kannatlikult. „Ma tean, mr. Wolfe, eelmisel kolmapäeval andsin ma teile järele, sest oli veel üks võimalus, mis paistis olevat katsetamist väärt. Kuid sellest ei tulnud midagi välja. Nüüd muid võimalusi enam pole. Te peate kohale minema. Unustage korrakski oma ekstsentrilise geeniuse maine – erand tulekski sellele kasuks. Viga, mis suurendab täiuslikkust. Kogelemine, mis rõhutab kõneosavust. Helde jumal, see on ainult kahekümne kvartali kaugusel, Viiekümne

teisel tänaval Viienda ja Madisoni vahel. Takso viib meid kaheksa minutiga kohale.”

„Või nii?!” Wolfe liigahtas oma toolis – ta lausa vahutas. „Kui vana te olete, mr. Frost?”

„Mina? Kakskümmend üheksa.”

„Noorus teie lapsikut häbematust siis küll ei õigusta. Nõndaks. Te andsite mulle järele! Te räägite minu mainest! Ja te tahate sundida mind sukelduma selle linna pöörasesse liikluskeerisesse... ja veel taksos! *Sir*, ma ei istuks taksosse isegi mitte siis, kui mul avaneks võimalus lahendada kõige keerulisem sfinksi mõistatustest ning kui mu tasuks oleks ka kogu Niiluse last!” Ta hääl vaibus ärritunud pominaks. „Helde jumal. Takso.”

Ma muigasin talle tunnustavalt oma laua tagant, mis asus tema omast kaheksa jala kaugusel ning mille taga ma pliiatsit näppude vahel keerutades istusin. Pärast üheksat aastat väldanud teenistust Nero Wolfe’i juures ei olnud ma mõnede asjade suhtes enam skeptiline. Näiteks selles suhtes, et ta oli parim eradetektiiv põhja pool lõunapoolust. Tema veendumuse suhtes, et välisõhk võib kopsud kergesti umbe ajada. Või et tõuklemine ja trügimine tekitab tema närvisüsteemis lühise. Või et ta oleks surnuks nälginud, kui midagi oleks Fritz Brenneriga juhtunud, sest ta oli kindlalt veendunud, et ainult Fritzu tehtud toit kõlbab süüa. Oli ka teisi, muust vallast pärit asju, aga need jätan ma vahele, sest arvatavasti loeb Nero Wolfe selle läbi.

Noor mr. Frost jõllitas teda vaikides. „Teile pakub see kuninglikku lõbu, mr. Wolfe, on nii?” Frost noogutas. „Muidugi. Üks tüdruk on tapetud. Teine tütarlaps – ja neid võib rohkemgi olla – on hädaohus. Teie peate end taoliste probleemide eksperdiks, eks ole? Selles suhtes on kõik korras – te oletegi ekspert, selles pole mingit kahtlust. Ja üks tüdruk on tapetud, teised on suures ja otseses hädaohus, ning teie jaurate siin Boothi ja Barretti kombel liikluskeerisesse sattunud taksost. Ma hindan head näitlejatööd – nii see peabki olema, kuna *show*-bisnis on minu eriala. Aga teie puhul võiks siiski eeldada, et ajuti sunnib

viisakas kaastundlik suhtumine inimlikesse kannatustesse ja õnnetusse teid maski maha võtma. Ja kui te tõepoolest ausalt mängite, teeb see asja ainult hullemaks. Kui te vähese isikliku ebamugavuse talumise asemel...”

„Sellest pole abi, mr. Frost.” Wolfe raputas aeglaselt pead. „Kas ma pean hakkama oma käitumist kaitsma? Rumalus. Kui tüdruk tapeti, siis selleks on olemas politsei. Teised tüdrukud on ohus? Ma tunnen neile kaasa, aga minu ametialastele teenustele pole neil mingit õigust. Ma ei saa seda ohtu käeviipega minema peletada, ja taksoga ma ei sõida. Ma ei sõida mitte millegagi, isegi mitte omaenda autoga, mida juhib mr. Goodwin, muidu kui ainult omaenda isiklike vajaduste täitmiseks. Te vaadake minu kogu. Ma ei ole liikumisvõimetu, kuid minu keha tunneb äkilise, ootamatu või sunnitud teisaldamise suhtes loomupärast vastumeelsust. Te rääkisite kaastundlikust suhtumisest. Kuidas oleks kaastundliku suhtumisega minu privaatsusse? Ma kasutan seda tuba kabinetina, aga see maja on minu kodu. Head päeva, *sir*.”

Noormees punastas, kuid ei liigutanud. „Te siis ei lähe?” nõudis ta.

„Ma ei lähe.”

„Kakskümmend kvartalit, kaheksa minutit, teie enda autos.”

„Põrgut, ei.”

Frost kortsutas tema suunas kulmu. Ta pomises endamisi: „Põikpäisem ei saagi enam olla.” Ta pistis käe pintsaku põuetaskusse, võttis välja mõned paberid, valis neist ühe, voltis lahti, heitis sellele pilgu ning pani paberi teiste juurde tagasi. Ta vaatas Wolfe’ile otsa:

„Viimased kaks päeva on mul kulunud sellele lehele allkirju kogudes. Nii, oodake üks hetk, kannatust. Kui Molly Lauck täna nädal aega tagasi mürgitati, tundus asi algusest peale kahtlane. Kaks päeva hiljem, kolmapäeval, oli selge, et võmmid lasevad niisama ringiratast, ja ma tulin teie juurde. Ma tean teid, ma tean, et teie olete see üks ja ainus. Nagu teile teada on, püüdsin ma McNairi ja teisi teie kabinetti tuua, aga nad

ei tulnud; ma püüdsin teid sinna viia, aga teie ei läinud, ja ma saatsin teid põrgusse. Ma maksin ühele teisele detektiivile mitte millegi eest kolmsada dollarit, ja võmmid, inspektorist alates, on niisama head, kui oleks Fanny Brice Julia rollis. Igatahes on see keeruline asi ja ma kahtlen, kas üldse keegi peale teie seda lahendada suudab. Ma jõudsin sellele otsusele laupäeval ja nädalavahetuse jooksul tegin ma ära hulga tööd.” Ta torkas paberi Wolfe’i ette. „Mis te selle kohta ütlete?”

Wolfe võttis paberi ja luges läbi. Ma nägin, et ta silmad vajusid aeglaselt poolkinni ja ma teadsin, et ükskõik mis seal paberil ka poleks, ärritas kirjutatu teda väga tugevalt. Ta libistas pilgu veel kord üle paberilehe, vaatas pilukil silmi Llewellyn Frostile otsa ja ulatas siis paberi mulle. Ma tõusin püsti, et seda vastu võtta. Kiri oli trükitud heale, ilustusteta paberile ja dateeritud 28. märtsil 1936 New York Citys:

MR. NERO WOLFE’ile

Llewellyn Frosti palvel palume ja nõuame meie, allakirjutanud, tungivalt, et te uuriksite Molly Laucki surma, kes mürgitati 23. märtsil firma Boyden McNair Incorporated kontoris New Yorgi 52. tänaval. Me palume, et te külastaksite sel eesmärgil McNairi kontorit.

Me tuletame teile aupaklikult meelde, et kord iga aasta jooksul lahkute te kodunt ja võtate osa Metropolitan orhideeenäitusest, ja meile tundub, et käesolev hädaolukord, mis teid isiklikult küll eriti ei mõjuta, nõuab oma mugavuse ja rahu ohverdamist sama suurel määral.

Suurima austusega,
WINOLD GLUECKNER
CUYLER DITSON
T. M. O’GORMAN
RAYMOND PLEHN
CHAS. E. SHANKS
CHRISTOPHER BAMFORD

Ma ulatasin dokumendi Wolfe'ile tagasi, istusin ning muigasin. Ta murdis selle kokku ja pistis kuivanud puutüki alla, mida ta paberivajutina kasutas. Frost sõnas:

„See oli parim, mis ma teie veenmiseks välja suutsin mõelda. Mul on teid hädasti tarvis. See asi tuleb lahendada. Ma viisin Del Pritchardi sinna ja tema jooksis ummikusse. Kuidagimoodi pean ma teid nõusse saama. Kas te tulete?”

Wolfe'i nimetissõrm joonistas tugitooli käetoole väikese ringikese. „Miks, põrgu päralt,” nõudis ta, „nad sellele värgile alla kirjutasid?”

„Sest ma palusin neid. Ma selgitasin. Ma rääkisin neile, et mitte keegi peale teie ei suuda seda asja lahendada, ning et teid tuleb kuidagi veenda. Ma rääkisin neile, et peale raha ja toidu huvitavad teid ainult orhideed ning et peale nende, Ameerika parimate orhideekasvatavate, ei suuda keegi teid mingil moel mõjutada. Mul olid soovituskirjad. Ma ajasin asja nii nagu tarvis. Te ju märkate, et alla on kirjutanud vaid parimad. Kas te tulete?”

Wolfe ohkas. „Alec Martinil on Rutherfordis nelikümmend tuhat taime. Tema ei kirjutanud alla, või kuidas?”

„Oleks kirjutanud, kui ma talle peale oleksin käinud. Glueckner rääkis mulle, et te peate Martinit petturiks ja üsna halvaks sordiaretajaks. Kas te tulete?”

„Pläma.” Wolfe ohkas uuesti. „See on nagu põrgu karistus.” Ta ähvardas noormeest sõrmega. „Kuulge. Paistab, et te ei pörka millegi ees tagasi. Te segate neid asjatundlikke ja vääriskaid mehi nende töös, et neilt sellele idiotlikule paberile allkirja saada. Te kiusate mind. Mispärast?”

„Sest ma tahan, et te selle juhtumi lahendaksite.”

„Miks mina?”

„Sest keegi teine ei suuda seda teha. Oodake, ja te ise näete...”

„Jah. Täna teid. Aga miks see juhtum teile nii määratult suurt huvi pakub? See mõrvatud tüdruk – kes ta teile oli?”

„Mitte keegi.” Frost kõhkles. Ta jätkas: „Minule ei olnud ta mitte keegi. Ma tundsin teda – me olime tuttavad. Aga oht... põrgu päralt, las ma räägin teile sellest. See, kuidas see juhtus...”